

ПЪТЛЕТО И ЯРЧЕТО ЗА ЛЕШНИЦИ

Червеното пътле и желтото ярче бѣха братче и сестриче. Веднѣжъ пътлето рече на ярчето:

— Хайде, сестро, да идемъ въ гората за лешници.

— Бива, бате, — отвърна ярчето.

Тръгнаха, отидоха. Подхвъркна пътлето, качи се на една леска. Бере и яде лешници, бере и яде, а пъкъ на ярчето нищо не пуша.

— Дай, бате, и на мене! — моли му се отдолу ярчето, а пъкъ пътлето мълчи, бере и яде.

— Дай, бате, и на мене! — вика ярчето. — Пусни ми лешниче, или ще се оплача на баба.

— На! — отвърна сърдито пътлето — на, дрѣжъ! — и запрати едно лешниче долу.

Не щешъ ли, лешничето — тракъ! — право ярчето въ окоето — избии го.

Викна ярчето, заплака:

— Олеле, мале, извади ми батко окоето!

— Кой ти е кривъ! — отвръща му пътлето. — Нали искаше лешниче.

— Ти си кривъ! Ти нарочно ме удари въ окоето!

Тозъ така, онзи така — скараха се. Доиде до сѣдъ работата. Тръгнаха изъ гората да търсятъ сѣдия. Ето ти го и сѣдията — кума лиса. Седнала на единъ пнѣ, гледа ги и пита:

— Какво търсите?

— Сѣдия, кума лисо.

— Азъ съмъ сѣдия. Какво има?

Тури Лиса очила, разтвори на колѣне тежка книга и се приготви да слуша. Първо ярчето разказа, какъ е била работата.